

zal niet zeggen, dat alle leden door zijn toedoen in den raad zijn gebracht, maar wel dat, als hij tegen een candidaat was, deze gerust naar huis kon gaan.

Toen ik in 1869 tot lid van den raad was gekozen, trof ik daar Pincoffs in al zijn grootheid; zijn invloed deed zich gevoelen naar binnen en naar buiten; hij had de Afrikaansche handelsvereeniging opgericht, hij had zijn krachtigen steun verleend aan de Nederlandsch-Amerikaansche Stoomvaart Maatschappij, hij nam een werkzaam deel aan de gestie der Rotterdamsche bank, hij had den stoot gegeven tot de stichting der ambachtsschool, in het kort, al wat in Rotterdam was tot stand gebracht droeg het merk van zijn hand.

Wat mij vooral tot hem aantrok was zijn onverstoortbaar optimisme, zijn geloof in de toekomst onzer stad. Het groote werk aan den Hoek van Holland was in vollen gang; maar toen de natuur niet zoo krachtig medewerkte als de ontwerper gedacht had, ontstond er een zeker wantrouwen in het welslagen er van, ja, hoe ongelooflijk het moge klinken, in sommige kringen vertoonde zich een soort van leedvermaak, wanneer de berichten omtrent de uitschuring minder gunstig luidden. Maar wie ook twijfelde, Pincoffs niet: hij begreep, dat de waterweg er zou komen en welke de gevolgen daarvan zouden zijn voor handel en scheepvaart; hij begreep dat, als de toegang voor de groote schepen zou zijn geopend, wij gereed moesten zijn om ze te ontvangen, en die overtuiging, dat geloof gaf hem den moed tot het in het leven roepen van zijne grootste schepping, de Rotterdamsche handelsvereeniging, waarvoor hij het kapitaal voor een groot deel in den vreemde wist te vinden.

Nadat de overeenkomst met de gemeente was gesloten, waarbij de exploitatie der handelsterreinen aan die vereeniging was overgedragen, trad Pincoffs uit den raad;